

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.405 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 maart 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan hem ter kennis gebracht diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat Ch. MUSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn.

Op 15 oktober 2008 komt verzoeker aan op het Griekse grondgebied.

Op 26 november 2008 komt verzoeker aan op het grondgebied van België.

Op 1 december 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 5 december 2008 wordt de overname door Griekenland gevraagd met spoed.

Op 6 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Algerije verklaart te zijn, kwam op 26.11.2008 op de luchthaven van Zaventem aan komende van Genève. Hij was in het bezit van een vervalst Frans identiteitsdocument en werd de toegang tot het grondgebied ontzegd. De betrokkene diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene gekend was bij de Griekse immigratiediensten (hit Eurodac GR21934547). Tijdens zijn verhoor d.d. 01.12.2008 verklaarde de betrokkene ook dat hij van Algerije via Tunesië en Turkije naar Griekenland reisde. Uit het resultaat van de vergelijking van vingerafdrukken en uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij het grondgebied van de Lidstaten betrad via Griekenland. Op 05.12.2008 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003 gericht. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. De Griekse autoriteiten hebben niet binnen die termijn geantwoord, wat betekent dat zij met toepassing van artikel 18(7) van vermelde Verordening de bovenvermelde persoon dienen over te nemen.

De betrokkene stelde bij het indienen van zijn asielaanvraag tegenover de politie dat hij asiel in België wil vragen omdat België een goed land is. Verder bracht de betrokkene geen specifieke redenen aan. Dit motief noopt volgens onze diensten niet tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene volgens artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokken zal teruggelid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten.

“(...)”

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voorsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van “de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, machtsoverschrijding en misbruik, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003)”.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de vermeende schending van artikel 3, lid 2 en lid 4 van de Verordening 343/2003. Hij stelt dat krachtens artikel 3, lid 2 van de Verordening 343/2003 de Belgische autoriteit de mogelijkheid heeft om de criteria van Verordening 343/2003 toch niet na te leven en te beslissen om het asielverzoek door België zelf te laten

onderzoeken. Hij vervolgt dat op die manier de Belgische asielinstanties zelf toetsen of het land waartoe ze de vreemdeling willen sturen op redelijkerwijze zijn problemen zou kunnen oplossen. Verzoeker meent dat door een keuze aan elk land te laten, artikel 3 van de Verordening 343/2003 een mogelijke verantwoordelijkheid voert van het land die een gevaarlijke overname op zich neemt. Hij stelt dat hij in casu door de verwerende partij wordt geforceerd naar Griekenland terug te keren om er zijn asielverzoek te laten onderzoeken en dat de verwerende partij in haar motivering geen woord zegt over de aanzienlijk slechte reputatie van de Griekse autoriteiten ten opzichte van haar asielzoekers. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij zich tevreden stelt door te zeggen dat verzoeker geen specifieke redenen (behalve het feit dat 'België een goed land is') had en daardoor de toepassing van artikel 3, lid 2 van de Verordening niet kan plaats vinden. Verzoeker is van mening dat dit in geen geval een voldoende motivering kan zijn aangezien de verantwoordelijkheid van België en de internationale druk op de lidstaten om geen asielzoekers naar Griekenland terug te sturen.

Verzoeker is eveneens van mening dat de verwerende partij zich verantwoordelijk stelt van machtsoverschrijding en machtsmisbruik wanneer ze van hem verwacht dat hij zelf aantoonde dat Griekenland geen alternatief is voor hem terwijl de Belgische autoriteiten de nota's van NGO's en de rechtspraak zeer goed kennen. Verzoeker vervolgt dat hij zelf heeft kunnen ondervinden op welke manier de Griekse autoriteiten met hun buitenlanders omgingen en dat hij nog onder schok is. Verzoeker wijst op het UNHCR-verslag van 15 april 2008 en stelt dat dit verslag bevestigd werd en de Lidstaten vraagt om de soevereiniteitsclausule toe te passen. Vervolgens citeert verzoeker een paragraaf uit het voornoemde verslag en stelt hij dat deze commentaar het verslag van 9 juli 2007 volgt en aanvult in verband met de schendingen van Griekenland betreffende de terugname van asielzoekers. Verzoeker vervolgt dat de UNHCR onlangs de mogelijkheid heeft gehad om deze positie van 15 april 2008 te bevestigen en actueel te verklaren.

Artikel 3, lid 2 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Uit deze bepaling kan geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003 een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Waar verzoeker stelt dat de door artikel 3, lid 2 van de Verordening 343/2003 mogelijkheid om een asielaanvraag te behandelen, ook een verantwoordelijk meebrengt voor het land dat de mogelijkheid heeft, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die geenszins gestaafd wordt. In artikel 3, lid 2 van de Verordening 343/2003 kan geenszins een verantwoordelijkheid gelezen worden voor de Belgische Staat indien overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003 een andere lidstaat verantwoordelijk is voor deze behandeling.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de verordening 343/2003 geboden mogelijkheid en dit als volgt:

"De betrokkene stelde bij het indienen van zijn asielaanvraag tegenover de politie dat hij asiel in België wil vragen omdat België een goed land is. Verder bracht de betrokkene geen specifieke

redenen aan. Dit motief noopt volgens onze diensten niet tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene volgens artikel 3(2) van Verordening 343/2003."

Voorname stelling als zou verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag tegenover de politie gesteld hebben dat hij asiel in België wil vragen omdat België een goed land is, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker op zich niet betwist.

Waar verzoeker nog stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de aanzienlijk slechte reputatie van de Griekse autoriteiten ten opzichte van haar asielzoekers, wijst de Raad erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou verzoeker op enig ogenblik dan ook sinds zijn aankomst in België aangehaald hebben dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan in Griekenland of dat hij naar België is gekomen voor het indienen van een asielaanvraag omwille van de slechte reputatie van Griekenland ten opzichte van haar asielzoekers, zodat ook niet van de verwerende partij geëist kan worden dat ze dienaangaande motiveerde.

Een schending van artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003, al dan niet in combinatie met de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voren brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid zoals omschreven in de Vreemdelingenwet niet overschreden.

Waar verzoeker van mening is dat de verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik wanneer ze van hem verwacht dat hij zelf aantoont dat Griekenland geen alternatief is voor hem terwijl de Belgische autoriteiten de nota's van de NGO's en de rechtspraak zeer goed kennen, kan hij niet gevolgd worden. Immers stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden als zou de verwerende partij verwachten dat verzoeker zelf aantoont dat Griekenland geen alternatief is. Dit is ook niet onlogisch nu verzoeker na zijn aankomst in België tijdens zijn asielaanvraag geen problemen vermeldde met zijn verblijf in Griekenland of aangaande de gevoerde asielprocedure in Griekenland. Waar verzoeker aldus stelt dat hij zelf heeft kunnen ondervinden op welke manier de Griekse autoriteiten met hun buitenlanders omgingen en dat hij nog onder schok is en dienaangaande wijst op rapporten en verslagen, maakt hij geenszins machtsmisbruik, eventueel in combinatie met een motiveringsverplichting, aannemelijk nu op het ogenblik van het opstellen van de bestreden beslissing verzoeker op geen enkel ogenblik problemen in Griekenland, noch van verblijf noch over de procedure aldaar, bij de Belgische autoriteiten naar voren had gebracht.

Noch machtsoverschrijding noch machtsmisbruik, eventueel in combinatie met de motiveringsverplichting voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, worden aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker de schending van artikel 3 van de Verordening 343/2003 aanvoert daar hij enkel een Nederlandstalige beslissing heeft gekregen en hij niet in staat was om de procedure te begrijpen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing binnen de beroepstermijn een procedure ingeleid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit het verzoekschrift blijkt heel duidelijk dat verzoeker de toepassing van de verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan begrijpt, zodat de doelstelling die beoogd werd door artikel 3 van de Verordening 343/2003 is bereikt. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 3 van de Verordening 343/2003.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker over tot een omschrijving van de situatie van de Griekse asielinstanties. Hij stelt dat het asielsysteem hoogstens nalatig is in verband met asielzoekers, zoals reeds aangehaald en zoals terug te vinden in de reeds vermelde verslagen. Hij stelt dat er in 2007 25.113 nieuwe asielaanvragen werden ingediend en dat acht personen intussen (april 2008) werden erkend en 138 in beroep. Verzoeker merkt tevens op dat de Europese Commissie een procedure tegen Griekenland heeft ingediend op basis van artikel 226 van het EC-Verdrag omwille van schending van de Dublin Verordening. Voor bijkomende informatie over de onaanvaardbare asielsituaties in Griekenland verwijst verzoeker naar het gloednieuwe verslag dat door het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 13 februari 2009 over de toepassing van de Dublin II-Verordening door de Belgische en de Griekse autoriteiten openbaar gemaakt is. Hij stelt dat voornoemd verslag een hele reeks informatie geeft die afkomstig is van betrouwbare bronnen zodanig dat er geloofwaardigheid en bewijswaarde aan gehecht dient te worden.

Verzoeker voert in wezen aan dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent. Hij verwijst in dit verband voornamelijk naar het standpunt van het UNHCR, naar de verslagen van een aantal niet-gouvernementele organisaties en naar de procedures die werden ingeleid bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoeker in dit onderdeel geen schending aanvoert van een bepaalde rechtsregel of een rechtsbeginsel, maar dat hij zich enkel beperkt tot een uiteenzetting van feitelijkheden, zodat het tweede onderdeel op zich geen middel bevat en onontvankelijk is. Echter gelet op de samenhang met de andere onderdelen, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, op 16 maart 2009 expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen (*...this person will be able to submit an asylum application upon the arrival to our country, if he/she wish to do so.*). De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

De Raad wenst te benadrukken dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de Verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt.

De algemene stukken die verzoeker bijbrengt, hebben in hoofdzaak betrekking op de positie van vreemdelingen die in Griekenland internationale bescherming zoeken, de omstandigheden waaronder zij in Griekenland worden ondergebracht en opgevangen, de wijze waarop zij worden behandeld en de wijze waarop de Griekse asielprocedure is ingericht en wordt toegepast. Die stukken behelzen echter geen concrete

aanknopingspunten die er op wijzen dat de gesignaleerde tekortkomingen ertoe leiden dat Griekenland ten aanzien van vreemdelingen die, zoals de vreemdeling, op grond van de Verordening aan Griekenland worden overgedragen, zijn non-refoulementverplichtingen schendt. Daarbij kan in aanmerking genomen dat Griekenland ondanks zijn uiterst strikte asielpraktijk geen bijzonder actief uitzettingsbeleid voert, ervan uitgaat dat afgewezen asielzoekers het land eigener beweging verlaten en niet overgaat tot gedwongen verwijdering (RvS Nederland 29 december 2008, nr. 200805917/1). Eveneens stelt de Raad vast dat de door verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift aangebrachte documentatie een algemene situatie aanduidt en dat verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag in België nooit heeft aangegeven dat hij problemen heeft gekend in Griekenland noch dat hij vreest voor een onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Ook in zijn inleidend verzoekschrift haalt verzoeker niet aan, en bewijst hij aldus ook niet, op welke manier deze algemene situatie op hem persoonlijk van toepassing zal zijn. Verzoeker geeft niet aan, nog minder bewijst hij, om welke redenen er voor hem persoonlijk problemen zouden rijzen bij de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland. Het wijzen op een algemene situatie en documentatie dienaangaande en het zich beperken tot een blote bewering van een onmenselijke behandeling, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Er dient overigens te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de bevoegde Griekse overheidsdienst op 16 maart 2009 schriftelijk bevestigde dat aan verzoeker de mogelijkheid zal geboden worden om een asielverzoek in te dienen bij zijn aankomst in Griekenland (*“Please note that this person will be able to submit an asylum application upon the arrival to our country, if he/she wish to do so”*).

Aangaande verzoekers stelling dat er in 2007 25.113 nieuwe asielaanvragen werden ingediend en dat acht personen intussen (april 2008) erkend werden en 138 in beroep, moet er op gewezen worden dat uit het gegeven dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten niet noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven dient elke aanvraag individueel onderzocht te worden en is het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie indien overname door de Griekse autoriteiten en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker meent dat de verwerende partij de rechtspraak van de Raad niet in acht heeft genomen. Hij wenst dit te verduidelijken met de verwijzing naar bepaalde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevelde arresten.

Eerstens verwijst verzoeker naar arrest 2.769 van 19 oktober 2007 waar de Raad rekening houdt met de aanbevelingen van de HCR van 26 juli 2007 en beslist de overname door Griekenland te schorsen. Verzoeker citeert een zinsnede uit het voornoemde arrest. Verzoeker meent dat de verwerende partij er in casu op geen moment in slaagt om deze garanties aan verzoeker te kunnen brengen en dat het thema niet eens aan bod is gekomen.

Vervolgens verwijst verzoekers naar arrest 9.796 van 10 april 2008 waar de Raad een uitzetting naar Athene schorst voor de reden dat een impliciet akkoord nog geen waarborgen brengt van een effectieve behandeling van het asielverzoek door de Griekse autoriteiten.

Verzoeker stelt dat dit arrest druk zou uitgeoefend hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken om met zekerheid van de Griekse autoriteiten 'expliciete' waarborgen te verkrijgen. Hij vervolgt dat in casu een bilateraal akkoord zelfs onbestaande was en dat het dientengevolge past de bestreden beslissing nietig te verklaren.

In derde instantie wijst verzoeker op de arresten 12.004 en 12.005 van 29 mei 2008 waarbij de Raad heeft geoordeeld dat zulke garanties niet voldoende waren en de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijstelde van enige toetsing van de slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Vervolgens citeert verzoeker enkele zinnen uit de voornoemde arresten van 29 mei 2008.

In vierde instantie wijst verzoeker op het arrest 18.176 van 31 oktober 2008 waarbij de Raad een beroep tot nietigverklaring heeft onderzocht van een beslissing van overname door Griekenland op datum van 16 oktober 2007 en het tekort aan garanties van een voldoende procedure opmerkte. Vervolgens citeert verzoeker enkele zinnen uit het voornoemde arrest. Verzoeker wijst er nog op dat de beslissing werd vernietigd.

Tenslotte wijst verzoeker nog op het arrest 18.597 van 10 november 2008 waarbij de Raad een uitzetting naar Athene schorst. Verzoeker citeert enkele zinnen uit het voornoemde arrest en benadrukt volgende zinsneden:

"Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaatvluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland."

Verzoeker is van mening dat uit deze reeks recente arresten enkel kan besloten worden dat de verwerende partij sterk te kort schiet in haar argumentatie die uiteindelijk onbestaand is. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij zich tevreden stelt met het enkel vermelden dat verzoeker liever in België zou blijven om er zijn asielerzoek te laten onderzoeken zonder enige maal te onderlijnen dat Griekenland niet voldoet aan de Vluchtelingenconventie. Verzoeker poneert dat de verwerende partij bovendien zelfs geen nieuws heeft gekregen van de Griekse asielinstanties, geen woord over mogelijke garanties dat verzoeker, vandaag nog in handen en dus onder de verantwoordelijkheid van de Belgische autoriteiten, er wel een decente asielerprocedure en menselijke behandeling zal kunnen verwachten. Hierop concluderend stelt verzoeker dat de motivering dus hoogstens gebrekkig en totaal ongepast is aan de concrete situatie zodanig dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden opgesomd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Uiteindelijk is verzoeker ook nog van mening dat door de slechte motivering er een schending van artikel 3 van het EVRM optreedt. Hij stelt dat hij ten eerste in Griekenland zelf erg slecht zal behandeld worden en deze behandeling onmenselijk en vernederend zal zijn zoals de ervaring en de verslagen met zekerheid aantonen. Verzoeker vervolgt dat ten tweede, gezien het percentage van erkende asielzoekers in Griekenland, het quasi onmogelijk is dat hij er bescherming kan verkrijgen en dat hij op die manier zal teruggestuurd worden naar zijn hel in Algerije waar hij voor zijn seksualiteit niet kan uitkomen en integendeel afgeperst wordt.

Verzoeker verwijst naar rechtsleer dienaangaande die stelt dat vertrekkend van het arrest *Saadi v. Italië* voor het Europees Hof, tot het besluit dient te worden gekomen dat artikel 3 van absolute toepassing moet zijn, dat het land dat een buitenlander wil uitzetten bevoegd en verantwoordelijk blijft voor de toekomstige behandeling van deze buitenlander. Dienvolgens is verzoeker van mening dat in zijn geval de Belgische autoriteiten verplicht zijn om hem te verdedigen tegen de hoogst waarschijnlijke behandelingen die hem zowel in Griekenland als in Algerije te wachten staan. Verzoeker wijst er ook nog op dat het Europees Hof in het arrest *T.I. v. Verenigd Koninkrijk* herhaalt dat de lidstaten in geen geval zich achter de Dublin-Verordening kunnen schuilen om de absolute reikwijdte van het artikel 3 van het EVRM te verminderen of te schenden. Hij stelt dat de eigenlijke artikelen die het recht op

asiel en bescherming veroorloven in concreto logischerwijze ook geschonden zijn. Hij concludeert dat de Vluchtelingenconventie bindend is en de verbintenissen ervan in ons nationaal recht geïntegreerd zijn zodanig dat de verwerende partij zich ook verantwoordelijk maakt aan de schending van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Aangaande de motiveringsverplichting is verzoeker aldus van mening dat de verwerende partij tekort geschoten is in haar argumentatie, die volgens hem zelfs onbestaand is, daar zij geen rekening heeft gehouden met de bestaande rechtspraak en zich tevreden heeft gesteld met het enkel vermelden dat verzoeker liever in België zou blijven om er zijn asielverzoek te laten onderzoeken zonder enige maal te onderlijnen dat Griekenland niet voldoet aan de Vluchtelingenconventie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, §7 van de Verordening 343/2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Waar verzoeker van mening is dat diende gemotiveerd te worden aangaande het feit dat Griekenland niet voldoet aan de Vluchtelingenconventie en dat er een tekort is in de motivering gelet op de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan eisen van de verwerende partij te motiveren omtrent de situatie van asielzoekers in Griekenland en rekening te houden met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande, nu verzoeker, zoals reeds aangegeven, op geen enkel ogenblik tijdens zijn asielaanvraag in België aangegeven heeft als zou er voor hem problemen zijn of geweest zijn betreffende verblijf of het behandelen van zijn asielaanvraag in Griekenland. Aldus diende de verwerende partij ook niet te motiveren aangaande de situatie in Griekenland en kon zij zich beperken tot de stelling dat verzoeker enkel aangaf dat hij liever in België zou blijven om er een asielaanvraag te doen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het derde onderdeel van het enig middel onder andere vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker stelt dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in acht werd genomen, wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot het refereren naar de arresten zonder aan te tonen dat zijn situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de verwerende partij de door hem genoemde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in rekening diende genomen te worden.

Bovendien, het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Algerije. Tevens stelt de Raad vast dat al de door verzoeker geciteerde arresten dateren van vóór de omzetting van de richtlijnen door Griekenland. Tot slot wenst de Raad op de merken dat de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zelfs geen nieuws heeft gekregen van de Griekse asielinstanties en met geen woord rept over de mogelijke garanties dat verzoeker er wel een decente asielprocedure en een menselijke behandeling zal kunnen verwachten, wijst de Raad erop dat artikel 18, lid 7 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat indien de autoriteiten van een lidstaat niet antwoorden op een verzoek tot terugname volgens de termijn bepaald in artikel 18, lid 6 van de voormelde Verordening, zij de persoon dienen over te nemen. Aldus was het voor de Belgische autoriteiten niet nodig 'nieuws' af te wachten van de Griekse autoriteiten. Waar verzoeker er op wijst dat er ook geen garanties aanwezig waren, wijst de Raad er op dat België niet verplicht is om garanties te bekomen nu Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie is en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten (RvS 27 april 2007, nr. 170.662). Dat er tevens vanuit kan worden gegaan dat als verzoeker in aanmerking zou komen voor bescherming op basis van het Vluchtelingenverdrag, hij de door dit verdrag gewaarborgde bescherming ook in Griekenland kan krijgen. Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat Griekenland op 16 maart 2009 expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om

een asielaanvraag in te dienen (*...this person will be able to submit an asylum application upon the arrival to our country, if he/she wish to do so.*)

In de mate dat verzoeker de mening is toegedaan dat Griekenland hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming kan verlenen, wijst de Raad erop dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich in zijn uiteenzetting tot de loutere bewering dat hij ten eerste zeer slecht zal behandeld worden in Griekenland zelf zoals volgens hem de ervaring en de verslagen aantonen. Het gegeven dat hij slecht zal behandeld worden in Griekenland is een loutere bewering die verzoeker voor het eerst opwerpt ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift en die hij op geen enkele manier staft. Daar waar verzoeker verwijst naar documentatie, stelt de Raad vast dat deze een algemene situatie aanduidt. Verzoeker heeft ter gelegenheid van zijn asielaanvraag in België nooit aangegeven dat hij problemen heeft gekend in Griekenland noch dat hij vreest voor een onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Ook in zijn inleidend verzoekschrift haalt verzoeker niet aan, en bewijst hij aldus ook niet, op welke manier deze algemene situatie op hem persoonlijk van toepassing zal zijn. Verzoeker geeft niet aan, nog minder bewijst hij, om welke redenen er voor hem persoonlijk problemen zouden rijzen bij de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland. Het wijzen op een algemene situatie en het zich beperken tot een blote bewering van een onmenselijke behandeling, kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt in het middel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM, dat een gelijkkluidende bepaling bevat, niet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker stelt dat, gezien het percentage van erkende asielzoekers in Griekenland, het quasi onmogelijk is dat hij er bescherming kan verkrijgen en hij op die manier zal teruggestuurd worden naar zijn hel in Algerije waar hij voor zijn seksualiteit niet kan uitkomen en integendeel afgeperst wordt, wijst op wat reeds gesteld werd omtrent het percentage en omtrent de mogelijkheid van bescherming door Griekenland. Gezien het reeds gestelde kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat het quasi onmogelijk is bescherming in Griekenland te genieten en dus zal teruggestuurd worden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker aangaande zijn vrees teruggestuurd te worden naar Algerije enkel stelt dat hij vreest afgeperst te worden en dat hij niet kan uitkomen voor zijn seksualiteit. Dienaangaande beperkt verzoeker zich tot een blote bewering zonder deze te staven met een begin van bewijs, zodoende dat niet kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en dienaangaande stelt dat het recht voortvloeiend uit artikel 3 van het EVRM absoluut is en dat de lidstaten zich niet achter de Verordening 343/2003 kunnen verbergen

om voornoemde absolute reikwijdte van artikel 3 van het EVRM te verminderen, wijst de Raad erop België inderdaad geacht wordt artikel 3 van het EVRM te respecteren maar dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat hem slechte behandelingen te wachten staan in Griekenland en Algerije zonder deze te staven met begin van bewijs en zonder concrete, op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijnde feiten aan te halen, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat de artikelen die het recht op asiel en bescherming veroorloven in concreto ook geschonden zijn, dat de Vluchtelingenconventie bindend is en de verbintenissen in ons nationaal recht geïntegreerd zijn zodanig dat er een schending optreedt van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, verzuimt hij in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grieven.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.